MIHAIL BICA

ȘI PIETRELE ÎMBĂTRÂNESC...

MIHAIL BICA

*

ŞI PIETRELE ÎMBĂTRÂNESC…

Mihail Bica

Debut editorial: 1.– Clepsidra spartă – haiku-uri (plachetă), Editura Ambasador, Târgu-Mureş, 1999.

Publică:

2.– Rănile tăcerii (haiku-uri şi poeme în versuri albe), Editura Nigredo, Arad, 2007.
3.– Nori în derivă (proză scurtă), Editura Nigredo, Arad, 2009.
4.– Jurnal silvestru în fărâme, Editura Mark Hause, Gheorgheni, 2011.
5.– Ierbar, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2012.
6.– Vara îngerului fără aripi, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2013.
7.– Zile scrise (Jurnal, vol. I), Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014.
8.– Umbra fulgului de nea, Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2014.
9. – Zile scrise (Jurnal, vol. II), Editura Napoca Star, Cluj-Napoca, 2017.

Prezent în antologii:

– Antologia de haiku, Constanţa, 2001.
– Bucurii efemere, Târgu-Mureş, 2002.
– Aromă de nea, Editura Ardealul, Târgu-Mureş, 2003.
– Salutându-l pe Basho: Cartea Festivalului Mondial de Haiku, Mamaia, 2005, Editura Boldaş, Constanţa.
– Antologia de poezie şi comentarii, Valentina Becart, Editura Pan Europe, Iaşi, 2008.
– Antologia vinovatelor plăceri (vol. I), Asociaţia Culturală Maria Domina, Bucureşti, 2010.

MIHAIL BICA

ŞI PIETRELE ÎMBĂTRÂNESC...

(111 poeme)

Napoca Star
2019

EDITURA NAPOCA STAR
Str. Ploieşti, nr. 35, ap. 11
e-mail: contact@napocastar.ro
tel./fax: 0264/432.547
mobil: 0740/167.461
Director: Dinu Virgil Ureche

Imaginile de pe coperta a I-a şi coperta a IV-a, precum şi cele de pe paginile interioare, sunt executate de către **Mihail Bica**

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
BICA, MIHAIL
Și pietrele îmbătrânesc... / Mihail Bica. – Cluj Napoca : Napoca Star, 2019

ISBN 978-606-690-888-7

821.135.1-94

© Autorul, 2019

Celei care a avut puterea
de a rămâne cu mine...

Motto:

„– Un animal este mai fericit decât un om, o floare este mai fericită decât un animal, iar o piatră – este împlinirea supremă a fericirii!”

(Regresia în regnuri)

NORD

Iubesc codrul
din sufletul meu
în care oricând mă pot adânci
respirându-i aerul
ozonat de frunzişul cuvintelor
veşnic verzi
mereu foşnitoare
în adierea gândurilor

***

Revăd bătrânul gorun
rămas semeț în toiul furtunilor
iscate de norii plumburii
grăbiți să-şi verse potopul
peste pădurea vuindă
însetată de şiroaie năvalnice
inundând poiana
arsă de secetă
vărsându-se în grăbitele ape
ale pâraielor cu bolovanii înecaţi
bufnind surd
sub dezlănțuiții torenți
de melancolii

***

Ploaia a stat...
Rătăcit în nordul pădurii mele
continui să-l caut

fără busolă şi fără copaci
plantând puieţi
şi aşteptând să crească mari
pentru a le lipi pe trunchiuri
muşchiul cel verde
izbăvitor.

REVELAŢIE

Văd
precum vulturul vede
sau vânătorul de elită.

***

Aud
mișcarea gâzei mici prin ierburi
și cântecul planetelor.

***

Prin tot ce sunt –
văd
aud
și simt
ceea ce alții
privesc fără să vadă
și ascultă
fără să poată auzi ceva...

PRINOS

În graba ei de a se dărui
brândușa de toamnă
uită să mai nască frunze
oferindu-mi
doar puzderii de flori
violet-portocalii
în iarba-n care
greierii de mult tăcură
iar roua
s-a transformat în promoroacă...

BESTIAR ANAPODA

Motto: „Realitatea este o himeră
supusă dorinţelor şi suferinţelor noastre.”

(Nikos Kazntzakis: Raport către El Greco)

Pe plita spartă
zăcând printre buruieni –
trena argintie
a unui melc nevăzut.

***

Plouă...
sub bolta cernită
un vierme alb
urlă de singurătate
în timp ce
de pe o frunză de brusture uscată
o broască râioasă
cu un singur ochi holbat
se umflă şi dezumflă
lătrându-mă neîncetat.

***

Un arici cât casa
mugeşte la un câine de pripas
costeliv
cu blana năpârlită
şi plină de scaieţi

croncănind disperat
la o mierlă
care behăie neîntrerupt
la melcul ciripind
reapărut pe plită.

E TÂRZIU...

Din neguri
un anotimp bizar coboară
aducându-mi şaizeci şi şase
de plumbi
întru potolirea
oricărei iviri de dor.

***

... Biet trup
unde-mi mai rătăceşti
al meu suflet
acum când dorurile
se retrag în cuvinte
cuvintele în file
iar filele în cărţi
pe care nimeni nu le mai citeşte
zăcând pe rafturi de biblioteci
din odăi întunecate.

***

Norii apasă greu
pe arbori desfrunziţi
peste care se lasă
tot mai copleşitoare
bezna.

***

Obloanele se-nchid...
departe un clopot dăngăne
în noaptea deasă.

***

Trezit din vis
eu nu mai ştiu
de-s cântec
plâns
ori vânt izbind în ramuri nude
răpindu-le şi ultimele frunze
atât de vii
de fragede odinioară.

***

Mă simt învins
pustiu şi departe
în noapte înfofolit.

***

...E târziu
şi visele de-acum
zdrobite-s toate.

STĂRI

În cupa-i cea roșie
laleaua a adunat
întreaga boltă de azur
și a devenit albastră.

*

În cupa-i albastră
laleaua a adunat
toată a mea gelozie
și a devenit galbenă.

*

În cupa-i galbenă
laleaua a adunat
toată întunecimea nopții
și a devenit neagră.

*

În cupa-i cea neagră
laleaua a adunat
puțina-mi bucurie
și a devenit roză.

*

În cupa-i cea roză
laleaua a adunat

întreaga puritate a zilei
şi a devenit albă.

*

În cupa-i cea albă
laleaua a adunat
toată a mea dragoste
şi a devenit din nou roşie...

Peste lalelele multicolore
adie zefirul de mai
risipind în toate direcţiile
petale mari
albastre
galbene
negre
roze
albe
roşii...

Rămân doar tulpinile
în chip de mari semne
de exclamare
semnele mirării mele
căzute invers
pe acest pământ.

LUMINAŢIE

După căderea
argintiilor stele
urmară ploile
de frunze ruginii
scuturate
de rafalele vânturilor reci
ale brumărelului.

***

Pe coama dealului
iţeşte brumarul
venind grăbit
cu hlamida-i rece
de ploaie plumburie.

Pe morminte
cu mucuri de lumânări stinse
şi crizanteme îngheţate
roase de căprioare noaptea
se va ţese de-acum
covor alb
rece şi imaculat
acoperind somnul etern
al fiinţelor dragi
plecate dincolo
de toate orizonturile imaginabile
şi totuşi atât de aproape
încât croncănitul corbului
teamă mi-e

să nu le tulbure somnul
ba chiar şi bufniturile
toporului crăpând buturugi într-o ogradă
îmi par zgomote infernale
pentru somnul celor adormiţi
departe
aproape
în veci...

Acum şi corbul tace
privind uimit
la nucul singuratic
îmbrăcat în promoroacă.

Arar
se-aude lin
câte un fulg de nea
căzând printre lumânările stinse.

În curând omătul
acoperi-va totul
înălbind tăcerea...

PÂNĂ CÂND...

Nicicând nu te-am iubit mai mult
decât în primăvara asta
când am încercat
să nu te mai iubesc...

Până unde
şi până când
să-mi tot dezvelesc inima
arătându-ţi ale sale pulsaţii mov
peste verdele iubirii către tine

preaplinul dor de tine
cu umbra nepăsării mi-o ucizi –
verde ofilit
udat vârtos cu otrava tăcerii tale.

***

Departe
într-o poiană
reînvie un sărut
uitat printre tufele de afin roşu
şi ienuperi înţepători
privit de cerbi solitari
şi cocoşi de munte
cu al lor cântec atârnat
de vârful molizilor trăsniţi
de unde picură neîncetat răşina
pe stâncile încinse...

POEM MINOR

Dor îmi e
nestăvilit
să mă visez
precum odinioară
lin plutind
peste un lan imens
de grâu verde
aprins de florile de mac
unduind sub mângâierea blândă
a vântului de mai
în ritmul unui concert
de cuc şi broaşte
acompaniat monoton
de greieri nevăzuţi.

DOR ULTIM

Mi-e mintea
vârtej şi tumult
în iureşul zilelor
şi al nopţilor sparte.

Cu toamna abătută subit
pe chipul meu
făptură uzată şi firavă
pe valurile vremii
iată că devin...

Griji şi nelinişti pânditoare
şubreziri venind şuvoaie
toamna mea devine iarnă
acoperită de mantia nopţii
sub care zace
prea multă zădărnicie neagră
şi lipsă de noimă viforâtă.

În toată această beznă adâncă
se-aude o neîntreruptă forfotă
iscată de nevoia de consolare
sub vălul sumbru
al izolării de lumină
unde zace un suflet
bălmăjitor de idei bizare
dornic ca
fără nume
într-un somn adânc
doar el să încapă.

VISEAZĂ CODRUL

„Pustie-i pădurea de cânturi –,
Eu trec prin pădure şi cânt”

(Şt. O Iosif: În toamnă)

La izvorul cel secat
pe măgura pleşuvă
sosi un fag
plângând faimosul şipot
atât de căutat cândva
de păsări
arbori
şi de făpturile pădurii toate.

Se puse deci pe plâns
şi plânse o zi şi o noapte
şi încă o zi...
până când
un vesel auşel
de pe un ram îi ciripi
că izvorul cel secat
a reînviat.

Veniră atunci
minunea ca să o vadă
soarele şi norul
alţi fagi şi carpeni
paltini şi jugaştri
anini
sălcii

goruni şi frasini
şi un stejar matusalemic
cu un stol de piţigoi zburdalnici
prin frunzişu-i înfiorat.

Din depărtări îşi strigă al lui nume
un cuc
dorind şi el să vină.

Iată
trece şi un fluture timid
doar aşa...
miracolul să-l vadă
ferindu-şi graţios aripa
de stropii strălucind în soare.

Şi un broatec mai veni
cu un melc mirat
sosiră brusturi
captalani
ferigi
un hrib şi-un gălbior
o muscariţă
un greier
şopârla
salamandra
un clopoţel cu o albină
pojarniţa
şi
pe o margaretă
buburuza.

Veni greoi şi ursul
după care cerbul boncănind
chiar şi un corb
(desigur... croncănind).

Cu primii fulgi de nea
sosi şi căprioara
gustă din apă
privi în jur atentă
apoi spuse:
— Asta-i chiar pădurea veche
înviată de izvor...

NUANŢE

Leoarcă de ploaie
şi eu şi pădurea
curgem unul către celălalt
ea verde
eu palid
contopindu-ne
din noi ţâşneşte un păstrăv
fără să mai cadă
doar urcându-se
tot urcându-se
pierzându-se
în albastrul
de lângă soare.

UN MELC ÎN PLOAIE

Pe poteca din poiană
întâlnesc un melc
mergând agale,

îl salut
printr-o aplecare
a capului

la care
el îmi răspunde
retrăgându-şi un corn.

Îl ocolesc
grăbindu-mă spre creastă,

dar el mă întreabă:
— De ce atâta grabă?!

Îi răspund peste umăr:
— Fiindcă eu păşesc,
nu mă târăsc!

— Mândrule,
îmi spune el
retrăgându-şi
şi celălalt corn
în timp ce
o frunză udă de mesteacăn
îi cade pe ţuguiul casei
acoperindu-l.

Ploaia se-nteţeşte
stârnind miros de frunze
şi de humus…

— Melcule,
de ce ploaia
nu se mai opreşte?

— Te faci că nu ştii?!...

— Chiar nu ştiu, spune-mi tu!

— Tu uiţi
că ţi-ai sărutat iubita
neîntrerupt, ore în şir,
în timpul secetei?

Mă îmbujorez
recunoscând că aşa e…

— De ea de unde ştii?!

— Adeseori v-am zărit pe-aici; dar spune-mi, ea unde e?

— Nu ştiu, deşi aş vrea...

— Nu către ea te-ndrepţi?

— Eu acum caut soarele, lumina...

— Naivule, în van e totul…

— De ce îmi spui asta?

— Soare vrei, lumină şi căldură?

— Da, precum ţi-am spus...

— Ei bine, atunci iubita să ţi-o cauţi!

— Şi-apoi?

— Găsind-o, sărut-o ca pe vremuri!

— Şi-atunci?

— Ale voastre sărutări ploaia o vor opri,
soarele va străluci pe bolta sinilie,
în timp ce-n iarba verde încă
greierii vă vor îngâna.

Mă uit în jos –
melcul nu-i!
Doar frunze ude peste tot.
Îl strig, îl caut
răvăşind noian de frunze
lipindu-mi-se de mână, de faţă melcul însă nu-i,
şi nici tu, iubito...

Să se fi dus, oare,
blândul melc
să te caute

și să-ți spună
să te întorci
căci doar noi doi
putea-vom
ploaia s-o oprim?

NEODIHNĂ

Orele cad precipitate
în fiinţa-mi zbicită
de îndelungate secete
acoperită de praful cărămizilor
macerate de vreme
urmate de furtuni
nimicitoare
înfiorătoare
prin vuiete sinistre
doar de mine auzite
în zile
şi-n nopţi de neodihnă
cu clipele ţăndări
bizar de lunguieţe
şi tulburi
învălmăşite prin burlane ruginite
abia absorbite
de visele-mi zăcând sub ruine
şi frunzele arse ale toamnei
în van tânjind să se înalţe
peste bolta de nori plumburii
învălmăşiţi
tot mai jos
printre dărăpănături
sub care freamătă
în praf şi fum
nedumeriţi şi vlăguiţi
sub bruma finală
un suflet captiv
alături de o lacrimă veche.

RECVIEM

Sunt ciobul nostalgic
după unitatea pierdută
neostoit în căutarea-mi
de a mă întoarce
la Marele Tot.

Înțelegător
vântul mă poartă
de la foșnetul gorunului singuratic
la freamătul codrului de paltin.

Am iată acum
singurătatea și nemărginirea...

Aici
mari frunze galbene
mă acoperă
nemaivăzând
și nemaiauzind
cum șuieră vântul
peste crestele golașe de arbori
implorând Cerul.

Într-un târziu
adorm
visând sub așternutu-mi moale
vegetal
cum ruga arborilor despuiați
se împlinește
cu mângâieri multe

de fulgi de nea
transformate încet
într-o hlamidă
rece
pură
albă...

HEI, CÂND?...

Bătându-mă pe umăr
fără să o văd,
o aud întrebându-mă:
— Hei, când?...
caut s-o ignor
dar ea insistă:
— Hei, când?...
— Mai lasă-mă,
uite s-a ivit soarele
se văd mugurii transformându-a se-n floare
mai vreau să văd zbor de rândunică
... şi mai lasă-mă
ca să mă bucur
de fluturi multicolori
puf de păpădii
flori de liliac
s-aud cântecul cucului
şi mai lasă-mă ca...
apoi...

IDILĂ PE O TEMĂ DATĂ

... Şi-acum,
să-mi spui
câte puncte are linia
care te unește pe tine
de mine?

După ce ai aflat,
numărul acestora
împarte-l la doi,
pentru a găsi
locul din care
eu privind către tine,
tu privind către mine,
eu să pot vedea
plus infinitul,
tu să poți zări
minus nesfârşitul
iubirii,
bucuriei,
şi al durerii
care ne apropie
şi ne desparte,
aşezându-ne sub două bolţi
delimitate
prin trei puncte,
imposibil de unit
printr-o linie dreaptă,
care să ne aducă
mai aproape,
încât să reuşim,

în sfârşit,
să aflăm
dacă numărul total
al punctelor
ovalului feţei tale
şi numărul total
al punctelor conturului sufletului meu,
însumate,
apoi împărţite la doi,
poate da un rezultat rotund,
albastru,
sferic,
pe luciul căreia
să încercăm,
într-un târziu,
să alunecăm
încet,
lin, unul către celălalt.

MISTUIRI

Dorinţe
dorinţe...
cuget la ele
vrând ca dintr-o dată
să le părăsesc
topindu-mă în frumuseţi
şi nu în tulburi
simţăminte vane

năzuind să nu aleg
nicicând plăcerea
şi nici durerea
doar între ele să exist

să mă schimb
prin schimbare
mistuind schimbarea

mă mişc
trăiesc
fiinţez în schimbare
schimbarea-i în mine
şi în afara mea
din ea m-am ivit
şi voi sfârşi prin ea:
schimbarea mă-nconjoară
mă cuprinde
mistuindu-mă...

NUFERI DE PIATRĂ

O umbră a dorinţelor mele
am ajuns să fiu...
Încă o umbră pe acest pământ
unde în locul răcorii pădurilor,
doar blânde adieri,
venite din unduirea sufletului meu,
mai pot înfiora un fir de iarbă,
singuratic şi el,
încovoiat sub povara unui strop de rouă
în care se oglindeşte
inexistentul codru,
cu falnici goruni şi fagi,
din splendoarea căruia au mai rămas
numai puzderie de cioate
din care zadarnic urcă seva
udând trecuţii ani,
rotindu-se în cercuri concentrice,
precum inelele născute
pe oglinda lacului
în apa căruia o mână nevăzută
aruncă neîncetat
albe pietricele rotunde
în cercurile încreţite
alunecând alene
către malul surpat,
smălţuit cu flori de podbal,
pe care abia mângâindu-l
revin apoi sleite înspre centru,
grăbite să îmbrăţişeze
...albele pietricele

culcate deja
pe fundul lacului înmlăştinat
unde zac acoperite,
aşteptând vremuri prielnice germinării
pentru a da naştere
la nuferi albi,
nemaivăzuţi vreodată.

SEMNE DE TIMP I
(NORI DE FURTUNĂ)

În zori –
firul de iarbă
îmbrobodit de rouă

o cioară
cârâie zgomotoasă
în zbor învârtejit

vrăbii multe
pe dudul din ogradă
iscă zarvă mare

albina
zboară în jurul stupului
uitând de floare

motanul
se spală pe bot
apoi îşi ascute ghearele

puiul de o zi,
un boţ galben,
se scaldă-n praf

pe păşunea din munte
câinii părăsesc turma
şi-aleargă lătrând către stână

un vultur

coboară în picaj
în hăul dintre stânci

capra sălbatică
vine de pe creste
pierzându-se în codru

...Firul de iarbă,
cioara, vrabia, albina,
motanul
și puiul de o zi,
câinele, vulturul și capra neagră,
îmi spun:
— Vine furtuna!

SEMNE DE TIMP II
(ZÂMBETUL SOARELUI)

Albinele,
în căutarea nectarului,
zboară la mari depărtări...

Fluturii,
în căutarea înfloritelor poieni,
zboară sus.

Capra neagră
părăseşte umbrita vale
şi urcă pe ţancuri însorite.

Furnicile,
în număr mare,
pleacă în aceeaşi direcţie.

Rândunica
se avântă-n zări,
departe de al ei cuib.

Un vultur
planează în cercuri negre
pe bolta de azur.

În noaptea pe terminate,
pânza de paing
vrea să prindă luna.

Soarele abia a răsărit –
un corb croncăne
nevăzut.

...Albina, fluturele,
capra, furnica, rândunica,
paingul, vulturul şi corbul,
cu toţii îmi spun:
— Bună dimineaţa,
vei avea o zi frumoasă!

CUVINTE REFULATE

Să fug, să tac,
să mă odihnesc...
și astfel
fuga să nu-mi fie rușinoasă,
lașă,
ci un impuls sănătos.

Fug...
nu de ceva,
ci către cineva,
uitând,
culmea,
că lumea e în mine.

Buzele-mi tac
prea mult,
dar gândul
mi-e neostoit
și împovărat
de nerostitele cuvinte.

Nu mai vreau
să cântăresc,
să judec,
să socotesc –
doresc neclintita liniște
a unei inimi tăcute.

... În drumul meu
ridic un pai –

şi-n aceeaşi clipă
văd cum o stea
alunecă
şi cade,
timp în care
pe boltă
celelalte stele
pulsează, vibrează,
luminează
noaptea fără lună.

În poiana
în care am ajuns,
florile de câmp
şi zglobiile cinteze
toate îmi spun
să nu-mi fac griji:
să zburd,
să dărui,
să mă dărui...

Nu mă mai compar,
nu mai doresc –
şi simt
cum alba pace
mă-nvăluie
ca o mângâiere.

TRECERE

Un lan de grâu
copleşit de maci –
sufletul lor
arde în mine
eu fiind macii
macii fiind eu
ei nemaifiind
eu neexistând
... doar mirişte a
peste care zboară
croncănitorii corbi
în văzduhul rece
al amurgului însângerat.

(HAIKU-URI)

I) nucul desfrunzit –
pe el doar cuibul părăsit
și promoroaca

*

II) scorușul uscat –
în umbra lui rărită
banca putredă

*

III) pe un mesteacăn
stropii de rouă cad
din frunză-n frunză

*

IV) pe noptieră
alături de Biblie –
medicamente

*

V) sus curcubeul
pe tufă un fluture –
unde să mă uit

*

VI) fur un trandafir –
un spin îmi dăruieşte
un bob de rubin

*

VII) noapte de prier –
în burlane se scurge
omătul topit

CUTREMURATA FRUNZĂ

Un arbore de-aş fi fost
un arbore eram
o frunză de eram
o frunză rămâneam
ca om
ce sunt
un arbore să fiu
aş vrea
sau
o frunză a lui
ori doar umbra frunzei
în cădere
pământ
cenuşă
fum sau iarbă
floare
un râu
ce-şi vede liniştit
de drum
sau
fulg de nea
deasupra pălălăii

o ploaie de lumină

nu mai ştiu ce sunt
nu mai ştiu ce vreau
nu mai ştiu…

culcat pe muşchiul verde
când somnul încă n-a venit
dar trezia din afară
se topeşte
scăldându-mă
în miez de sunet
în mijlocul pădurii
mă-ncântă un glas
de mesteacăn
netulburat de adiere
în timp ce
încet pătrund
în nesfârşita
puritate a limpedelui cer
privind la seninătatea
de dincolo de nori.

CUVINTELE ÎNSTRĂINĂRII

Indiferenţa-mi deprimată
faţă de existenţa în sine
Tu Doamne iartă-mi-o...

mai iartă-mi lehamitea
faţă de pieritoarele griji
ale omului
precum şi faţă de zgomotul
certurilor pentru agonisiri

lipsa de griji
Tu adu-mi Doamne...
la fel şi odihna
revărsată prin înstrăinarea
de zădărniciile lumii acesteia

... înstrăinare nu prin pribegie
retragere
ci prin liniştirea minţii
şi a viei trăiri lăuntrice
amin.

INCENDIARE FRUNZE

În parcul cu arţarii
năpădiţi de toamnă
frunze incendiare
cad şiroaie
peste noi

eu tac

tu taci

doar mâinile noastre
în disperata lor strânsoare
ne amintesc
că orice tăcere
e o avalanşă lăuntrică
de gânduri nerostite
potopite în sufletele noastre
de forma unei frunze
de arţar...

în timp ce
de pe arbori
curg neîntrerupt
însângeratele frunze
ale inimilor însingurate
rănite de atâtea
trecute toamne

noi mergem pierduţi
printre arbori

şi bănci pustii
sub coronamente
cu frunzişul mult rărit
de necruţătorul brumărel
aciuat în parcul cu arţari

octombrie –
de-acum fiecare frunză
cu umbra ei...

doar noi doi –
o unică umbră
peste care
plouă cu roşii frunze
de arţar.

ZĂDĂRNICIE

Motto: Pacea nu poate veni decât de dinăuntru.
(Isihastă)

În fuga mea
disperată
în camera
înecată în beznă
în care de o viaţă
caut cu îndârjire
pisica cea neagră

opresc
pentru o clipă
privind la nevoia
stelelor de noapte

... îmi reiau
apoi
grăbita-mi scotocire
în camera obscură
unde ştiu că nicicând
nu a intrat

şi nu va intra vreodată

vreo pisică.

PLOUA ÎN VIS

„Dacă toţi munţii ar fi cărţi, toate lacurile cerneală, toţi arborii condeie, şi încă n-ar ajunge pentru a descrie toată durerea lumii”

(Jakob Böhme)

Gonit de-un lup hapsân
alerg spre neştiutul hău

mă gândesc
să mă opresc

ca să-mi trag sufletul
şi să mai privesc în urmă

dar îl aud în urma mea
gâfâind sinistru

aşa că
îmi continui goana

în zare iată
conturul unui arbore imens

a cărui umbră
se-ntinde cât văd cu ochii

şi-n timp ce mă apropii
observ că arborele nu-i

doar umbra
imensa-i şi adânca-i umbră

care-ncet se schimbă
în întuneric copleşitor

încât fuga mea
devine vis

iar visul meu
o sferă de lumină

din care se-aud
un tropot şi-un gâfâit

când tropotul mai pronunţat
când gâfâitul

şi dintr-o dată
dispare sfera
şi zgomotul izgonitului
şi cel al izgonitorului

piere apoi şi umbra
odată cu lumina

rămâne doar un gând
ce-şi strigă-n van durerea

nimeni nu îl vede
nimeni nu-l aude

apoi un plâns aude gândul
se sperie şi tace

dar plânsul se-nteţeşte
şi plouă-n vis şi-n realitate

în timp ce soarele zâmbeşte
copleşit de negri nouri

un gând un vis
şi picături de ploaie

ori numai stropi de lacrimi
şi hohote de plâns

eu zic că-i vis
şi umbra şi lumina

şi plânsul ca şi gândul
şi norii-s vis

iar eu alerg
nemaiştiindu-i rostul

în faţă braţele-s deschise
în spate izgonitorul.

TRANDAFIRUL ÎNGHEŢAT

Ia-mă
te rog
în căuşul
palmelor catifelate
calde de a inimii tale dogoare
atentă fiind
să nu îmi spargi
petalele de sânge îngheţate
apoi
până îmi mai menţin
frăgezimea
rupe
cea mai rubinie
dintre petale
şi ascundeţi-o
în sân
după care
aruncă trandafirul
în primul râu
ivit în a ta cale.

IEŞIREA DIN TEMPLU

Pământul din mine
mă doare
e bolnav
sângerează şi plânge
şi vrea să cadă
din nou
pe pământ

atunci
sufletu-mi zise:
— mă voi duce
şi eu
pentru a mă odihni niţel
acolo sus

şi până să-mi dau seama
nimic din ce a fost
nu a mai rămas

pământ doar
şi cer

iar eu
nicăieri.

FRIG

Apropiindu-mă de ea
în timp ce îşi dezvăluia
trupul
încep şi eu
să-mi despoi
sufletul

tot mai mult
şi mai mult
până când
amândoi
ne trezim goi
unul în faţa celuilalt

apoi nedumerită
după câteva clipe
de dureroasă tăcere
ea începe a se îmbrăca
în timp ce eu
cu zadarnică disperare
caut să-mi acopăr sufletul
rămas singur
descumpănit
devoalat şi palpitând
între ea şi mine.

CHIPUL

Toamnă –
lumini
arome
amintiri...

Alaiuri de nopţi tot mai multe
ies din ascunsele cotloane
acoperind zilele
şi visele mele din pădurile sihastre
peste care
de mult se aşternură
frunze uscate.

***

În liniştea nopţii
o lacrimă caută un chip...

Iau în braţe
cuvinte şi frunze
şi le arunc către luna plină
ca şi înspre ea
să urce lin plutind
câte-o frunză
câte-o slovă –
câte-un gând

... Şi-atunci
brusc îmi zării
pentru o clipă
chipul
în lacrima iubitei.

NINGE

În această dimineaţă
în ograda mea
ninge cu stihuri albe
peste scorușii
rămăși cu niscaiva boabe roșii
nemâncate de mierle
iubitoare de versuri hibernale
punctate cu grăunțe roșii
vegetale.

POVESTE

Vrând să populez
cu nume tăcerea
scot cuvinte
din adâncimea tainelor mele.

Atunci
speriate de atâta lumină
slovele se zbat disperate.

***

Mai târziu
devin resemnate
fiecare rostindu-şi povestea-n surdină
unor ascultători atenţi
cu grijă aleşi de ele
întotdeauna
sub adierea unui vânt nestatornic.

PÂLPÂIRI

Noapte de noapte
somnul meu pâlpâie
ca un licurici solitar
rătăcit printre frunzele
pădurii depărtate.

***

Ziua…
Peste un hău
un om atârnă
impasibil
de un fir de paing.

Sora umbrei
şi a nopţii
îl vede
îi zâmbeşte
şi trece mai departe…

***

După câteva clipe
un strigăt ca un râs
se-nalţă din genune.

CUIBUL

Nedumerit
întreb fagul de mult uscat
de ce mai stă-n picioare
cu atâta înverşunare
de ani mulţi.

Îmi răspunde zâmbind amar
arătându-mi
cu un braţ lipsit de sevă
noduros
un cuib
în care câţiva pui golaşi de grauri
încep să se agite
la sosirea mamei
care le aduce hrana.

VERTICALE

Fiecare anotimp
e învârstat de căderi
colorate
aromate
alteori chiar violente.

***

Iarna
cad imponderabilii
fulgi de omăt.

Primăvara
cad
parfumatele petale
de toate nuanţele
ca într-o repetiţie
cromatică generală.

Vara –
stropi calzi de ploaie
dar şi pietre de gheaţă
necruţătoare.

Toamna…
mult se aseamănă cu primăvara
doar că parfumul copleşitor
acum este cel al frunzelor veştede
în timp ce culorile devin tot mai triste.

Verticale

1 7.

Fiecare anotimp
e învăstat de căcteri
colorate
aromate
alteori chiar violente...

xxx

Iarna
cad
imponderabilii
fulgi de omăt

Primăvara
cad
parfumatele petale
de toate nuanțele
ca într-o repetiție
cromatică generală

Vara —
stropi calzi de ploaie
dar și pietre de gheață
necruțătoare

Toamna...
mult se aseamănă cu primăvara
doar că acum parfumul copleșitor
este cel al finuzelor vaștede,
în timp ce culorile devin tot mai triste

24 ian. 2017, Sorata

SE PARE...

Pentru a răzbi
în hăţişul mergerii-nainte
sufletul omului
se simte mai atras
de frumoasele minciuni
decât de tristele adevăruri.

***

Se pare că
frumoasele adevăruri
sunt atât de rare
şi anevoie de găsit
încât convieţuirea cu ele
devine adesea obositoare
şi neliniştitoare.

FIINDCĂ ...

Fiindcă
dragostea noastră
a ales să fie mută
voit voalată
adâncimea-i calmă
şi mărimea ei învăluitoare
nu i le vom putea cunoaşte
decât doar în clipa despărţirii.

… Dar până atunci
simt nevoia să îţi dezvălui:
— Ce mult te iubesc!

DARURI

Am apreciat
tot ce mi-ai dat
deoarece tu nu ai dat din ce-i al tău
ci mi-ai dat din tine.

În fapt
pentru ca cineva
să dăruiască
trebuie să merite
această onoare.

A dărui e bine
atunci când nu ţi se cere…

Căutarea sărmanului
îţi va aduce bucurie mai mare
decât darul în sine.

… La ce bun
să ţii cu dinţii
de tot ceea ce ai
când toate astea
ale altuia vor fi în curând.

Acum deci
este anotimpul dărniciei
înainte ca năvala moştenitorilor
să spulbere totul.

OASPETELE

„Lacrimile vă vin de la ceea ce, cândva, desfătarea voastră fusese" (Kahlil Gibran)

Tristeţile
îmi sapă-n suflet
lăcaşul pentru bucuria
care întârzie să vină.

Dar eu aştept
cu răbdare şi curiozitate
revenirea chiriaşului de vază
pentru al cărui sălaş
am lucrat cu multă trudă
ca să-l găzduiesc cum se cuvine.

Desfătările
rare şi puţine
repede au putut stârni tristeţea
dar se pare că bucuriei
spre a se ivi
îi trebuie înzecite daruri
de tristeţi necontenite.

CHILIA

Din visuri
mi-am durat
refugiul în sihăstrie
spre a-mi afla
pacea
tânjind să fug
de tihna amăgitoare
a bunului trai
ucigaş de suflet
spre a putea auzi
cântecele şi tăcerile nopţilor
zilelor mele.

DEŞI...

Deşi e doar luna mai
o frunză de paltin
veştejeşte
cu tăcuta învoire
a bătrânului arbore.

Un zefir
alunecă peste coroana
paltinului singuratic
lăsând în urma sa
o frunză căzută deja
în poiana năpădită
de ciuboţica-cucului.

În pădurea vecină
cântecul cucului se-aude tot mai slab –
apoi ploaia.

OPAL

Motto: „Ne tragem din apă
ne sufocăm în aer
şi tindem spre înţelesul cuvântului”
(N. Stănescu: Partitura a IX-a)

Stau pe malul lacului
privind insulele
de nuferi albi
care-i împodobesc oglinda.

După o vreme
vântul aduce
dinspre pădure
puzderii de frunze
multicolore
acoperind nuferii
şi luciul lacului.

Cerul se îmbufnează
în timp ce vântul devine tăios.

***

Peste nuferi şi frunze
încep să se aştearnă
lin
în tăcere
petale de omăt.

Vrând să le culeg

mă apropii
periculos de mult
de lacul îmbătat
de atâtea nuanţe.

Un pas…
încă unul
şi brusc
apa îngheaţă
răpindu-mi
nuferi
frunze
fulgi.

***

Peste culorile captive
cârduri de copii
patinează chiuind
în timp ce
într-un colţ al lacului
alunecă lin
luna plină.

Mi se face
un dor subit
de lac
de nuferi
frunze
şi de luna plină
strecurându-se printre norii cenuşii.

ASEMĂNARE

Am întâlnit
într-un cătun
un om
cu trupu-i foarte obosit
având durerea
fizică şi sufletească
sculptate pe chip.

Acel ins
semăna izbitor cu cineva...

Într-un târziu
mi-am reamintit
că persoana aceea
semăna leit cu mine.

ZEFIR

Din noianul de flori
vântul primăverii
desprinde de ici-colo
câte-o petală
fără ca poiana
să-şi piardă din vrajă

Petalele răpite de calda adiere
zburdă dimpreună
cu fluturii după-amiezii
apoi revin lin
pe covorul multicolor
de unde au fost ridicate
cu diafanele braţe de zefir

***

… Hălăduiesc
pe margini de pâraie
către codrul pierdut
pe culmi înnegurate
aproape de bolta
întotdeauna cu un singur corb
croncănind în zbor planat
măturând cerul
de nori de ploaie
sau cumulus
până când firmamentul
rămâne un continuu pur azur.

ADESEORI

Foaia albă de hârtie –
refugiul meu de liniște
în care sparg cochiliile tristeţilor
acoperitoare de lumină
şi căldură.

Adeseori
dintr-un nor de îngeri
coboară unul
(cel mult doi)
pe umerii mei:
îngerul melancoliei
pe umărul drept
celălalt al deznădejdii
pe umărul stâng.

Apoi
ascult cu stupoare
dialogul lor aprins
care este însăşi viaţa mea.

1.

Adeseori

Foaia albă de hârtie -
refugiul meu de liniște
în care sparg cochiliile tristeților
acoperitoare de lumină și căldură

Adeseori dintr-un nor de îngeri
coboară unul
(cel mult doi)
pe umerii mei -
unul al melancoliei
celălalt al deznădejdii
Apoi
observ cu stupoare
că dialogul lor
este însăși viața mea.

Foaia albă de hârtie -
refugiul meu de liniște
în care sparg cochiliile tristeților
acoperitoare de lumină și căldură

Adeseori
dintr-un nor de îngeri
coboară unul
(cel mult doi)
pe umerii mei -
unul al melancoliei deznădejdii
celălalt al ~~deznădejdii~~...

Apoi
ascult cu stupoare
dialogul lor / care este însăși viața!

CĂMARA

Motto: „Sunt un rătăcitor în căutarea drumului singuratic” (Kahlil Gibran)

Din roiul de gânduri
aleg cuvinte
pe care le ambalez
în arome şi culori
aşezându-le în cămara
numită sufletul meu
de unde
mai apoi
le scot unul câte unul
clădind cu ele
speranţe.

PE O FRUNZĂ

Pe o frunză galbenă de paltin
trimit oceanului
susurul izvorului
dimpreună cu o puzderie de gânduri.

Dar frunza se descumpăneşte
sub povara multelor idei…

Mă grăbesc să o echilibrez
pe lângă şopotul izvorului
adăugându-i şi niscaiva
triluri de auşei
precum şi un zbor de libelulă.

***

O las apoi
într-o lină plutire
pe lunga-i cale
până la ocean.

FULGUL

Rătăcesc
pe-ale vieţii căi
în căutarea
drumului cel mai singuratic
unde am ales
să vorbesc cu arborii
nu cu omul.

***

Urcat pe culmi
în răcoarea
din adâncul codrilor
cu vasta
şi alinătoarea lor pace
umblu în locuri sihastre
tot mai gol rămânând
în bătaia vântului rece
al oricărui anotimp –
veşnice nestatornicii…

***

Şi iată
se lasă seara…
— Arborilor
care mi-aţi ţinut tovărăşie
vă spun: bun rămas!

***

Un fulg de omăt rătăcit
adus de-o pală de vânt
în fapt de seară
cade în apa lacului
tocmai lângă luna nouă
lin legănând-o…

CALUL ALB

(— Prietenei care m-a însoţit pe pământ…)

În timp ce îmi deplâng
veştejirea zilelor mele
Ea cu ochii în lacrimi
îmi spune povestea
Calului alb
cel care a înfruntat
toate urgisirile
în pofida piedicilor
şi a vremurilor de restrişte.

Basmul Ei
se schimbă-n alinare
când calul alb din poveste
îl văd transformându-se
în făptura celei care-mi poartă
grija Ei afectuoasă
faţă de zilele
şi nopţile mele
tulburate de nelinişti
şi neodihnă.

***

Istovită de frământările mele
blânda făptură aţipeşte…

În visul ei
eu ceaţă fiind
mă preschimb în picătură de rouă
alunecată pe un fir de lăcrimioară
aşezată pe a ei pernă albă.

Calul alb (III)

În timp ce îmi deplâng
vestejirea zilelor mele
Ea cu ochii în lacrimi
îmi spune povestea
calului alb
cel care a înfruntat
toate urgisirile
în pofida piedicilor
și a vremurilor de restriște.

Basmul Ei
se schimbă-n alinare
când calul alb din poveste
îl văd transformându-se
în făptura celei care-mi poartă
grija Ei afectuoasă
față de zilele
și nopțile mele
tulburate de neliniști
și neodihnă.

~~***~~

În timp ce lăcrimită
Blânda făptură perfectă
în ceață fiind
mă preschimb în picătură de rouă
alunecată pe un fir de lăcrimioară
așezată pe a ei poală albă.

[A FEHÉR LÓ,

(— A barátnőmnek, aki elkisért a földőn ...)

Miközben siratgatom
a napjaim elhervadását
Ö könnyes szemekkel
elmondja nekem
a Fehér Ló meséjét
amely szembeszállt
minden sanyargatással
minden akadály
és nehéz idök ellenére.

A meséje
csilapitová válik
amikor látom hogy a mesebeli fehér ló
átváltozik azzá a teremtménnyé
amely gyöngéden
viseli a gondját
a nyugtalanságtól felkavart
éjjeleim
és nappaljaim iránt.

***

Kimerülve aggodalmaim miatt
a szelid lény elszundit…
Az álmaiban
én mint köd
átváltozok egy lecsuszo harmat csepé
a gyönyvirág szállon
amely a fehér párnáján fekszik.]

(Forditás: Mihail Bica)

URCUŞUL

Întru căutarea tainelor lucrurilor
şi a durerilor noastre
m-am urcat pe coline
şi am umblat în locuri îndepărtate
mereu îndrăgostit
de înălţimi.

Am rătăcit printre piscuri
unde doar vulturii
îşi clădesc cuiburile
năzuind să prind
păsări şi fluturi
cu biata-mi plasă de ceaţă.

***

După îndelungi încercări
am auzit şi am înţeles
câte ceva
din murmurul visurilor
şi scopul învăluit
al tuturor lucrurilor.

Acum
cobor de pe culmi
obosit şi îmbătrânit
dar nicidecum
mai înţelept.

(5 mart. 2017)

PREZENTUL

„Melancolia este condiţia obligatorie a imaginaţiei.”
(Ficino)

Murmurul visurilor tale
năzuinţe ale vieţii mele devin
rostite sub bătrâna salcie pletoasă
a cărei izolare alungată-i
iată
de falnicul tei în floare.

… Amarnic se joacă viaţa
cu speranţele şi dorinţele noastre
noi nefiind nicicând la adăpost
de singurătate şi nelinişti.

Implacabilul timp ia totul
înşfăcând cu neîndurare
împingându-le către negura
de unde se şi iviră
acolo
în împărăţia uitării
şi a nimicului.

***

Privesc tot acest iureş al alunecării
atins vârtos de Amurg cu aripa
în timp ce peste munte
stă încremenit un cer suriu de gânduri.

Un strigăt ca un vaiet
cuprinde pădurea toată:
— Nu uita că plămada ta
humă de întristare se cheamă
şi toată această fleandură
tot lutului ai să o dai!...

Dar până atunci
te conjur
nicicând să nu depăşeşti cu gândul
prezentul
şi nu-ţi pune inima
în chingile mâhnirii,
ci ajut-o ca să cânte.

25 mărţişor 2017

LIVADA

Sub povara florilor
la adierea zefirului
crengile pomilor livezii
freamătă de miresme

Se lasă amurgul…
triluri vesele
învăluie livada
până când
pomii se topesc
în noaptea de catran

Rămâne doar parfumul
puzderiilor de corole
leagăne diafane albinelor ziua

Bolnave de iubire
două mierle nevăzute
aciuate în raiul florilor
se tânguie
neputând s-adoarmă.

***

În noaptea neagră
scapără un fulger
urmat de-un bubuit de tunet
într-un colţ de cer

Mai târziu
luna plină
ivită printre neguri
privește minute în șir cu pizmă
livada năpădită de flori
cu arome urcate sus de tot
până la astrul
care
se hotărî
să lase-n beznă minunea
pitindu-se încet îndărătul
unei nesfârșite
cortine de nori.

ALBASTRU

Prin tufişuri şi-n grădini
alene legănat de zefir
iţi mai întâi podbalul…

Piţigoi şi mierle
cântă pe pomii din preajmă
iar florile din mărăciniş
le răspund înmiresmând
aerul dimineţii.

Sub gardul dărăpănat
împletit din nuiele
căzută-i o frântură
de cer albastru –
un pâlc de toporaşi
cu petalele înrourate.

***

În iarba fragedă
un melc
(în urma lui
dâră argintie prelungă:
se vede că vine de departe!)
stă ţintuit
cu amândouă antenele
îndreptate către pata de azur
uimindu-se

că s-a putut apropia
atât de mult
de bolta sinilie
îmbătător mirositoare.

31 mărţişor 2017

REÎNTOARCERI

Privesc
cu uimire şi încântare
lumina care cade
pe umeda piatră
a pârâului –
cea mai curată
rază de soare
de pe pământ.

Aici mă alintă
parfumul florilor
susurul izvorului
în veşnicele irumperi
de prospeţime primăvara
în aleanurile verii
urmate
prea devreme
de elegiile toamnei
acoperite mai apoi
de gerurile grele
ale iernii neîndurătoare

Rămâne dorul de-un anotimp
care aduce-va iarăşi
prin văi şi culmi de piatră
flori şi tril de păsări
în muntele îndepărtat

Mi-e dor
de a hoinări îndelung
în pustietăţi silvestre
nu spre a mă pierde
ci pentru a mă regăsi…

Străbat pădurea
pentru a mă întâlni mereu cu mine
în decorul în care sufletul meu
iese timid la lumină
precum o căprioară păşeşte atentă
într-o dimineaţă de vară
în poiana înrourată
smălţuită cu nestemate de flori

Pe poteca mie hărăzită
mă afund în prăpăstii de umbre
ale neumblaţilor codri
ai munţilor de neguri cotropiţi
unde în valea adâncă
curge repede
mereu limpede
pârâul şuierând

Înaintez cu zel
până când roua se va ridica
petalele se vor usca
şi frunzele vor cădea
una câte una
asemenea unei dorinţe utopice
lăsând despuiată pădurea
în care inima mea

căutătoarea izvorului tainic
se va acoperi
cu noian de frunze pastelate
în aşteptarea anotimpului alb
purificator.

5 prier 2017

PAŞII ZEFIRULUI

Pe mal de ape
urmăresc paşii zefirului
ascult şoaptele petalelor
şi muzica miresmelor
florilor poienilor

Apa pârâului
se zbuciumă şi spumegă
prundişul umed palid surâzând

Brusc
vântul de apus
năvăleşte prin desiş
săltând furibund
trecute frunze fâşâind
smulse de pe ramuri
de pe sol
amestecându-le
învârtejindu-le
după care
sleit
le lasă
în poiana cu iarba fragedă
cotropită de bănuţei şi păpădii

***

Pădurea presimte
cazna norilor de ploaie

şi se înfioară
fără nicio adiere

Norii albi
văratici
au dispărut de pe boltă
speriaţi de norii de furtună
negri de furie
bombănind tot mai des în tării

Departe
la orizont
fulgere tăcute
luminează în zigzag
cerul mohorât

Printre zdrenţele de nori
soarele mai zâmbeşte o dată
apoi şiroaie de ploaie
se năpustesc pieziş
cotropind pământul.

14 prier 2017

ABSENŢA

Iţiră muguri
flori şi frunze
fluturi şi albine

Deasupra pădurii trezite
zboară petale
şi puful păpădiilor

Sub bolta sinilie
triluri se-nalţă pretutindeni

***

… După ce a străbătut
mări şi ţări
un cuc
pitit în vârf de fag
nu mai cântă
nu mai zboară

Între triluri
pădurea-i tristă
şi nedumerită:
îi lipseşte o voce
atât de cunoscută.

CALIGRAFII

Răpit de duioase priviri
și magice surâsuri
patima se furișă
cotropitoare

***

Vremea a trecut
iar surpriza
ivirii pasiunii târzii
fantasmă a fost să fie

O primăvară șuie
a adus lumina
răpindu-mi însă
cu rafale de vânt rece
aroma frumoaselor petale
ce n'apucară
rod să lege

Vorbe rostite
fapte făptuite –
caligrafii au fost pe-un râu
în care eu mă văd
o piatră
peste care tumultoase
șuvoaie trec
șlefuind-o.

19 prier 2017

RUGĂ

Ajută-mă, Doamne,
să nu mă simt
izgonit din viaţă
şi ca vrednic să fiu
pentru a nădăjdui!

Ajută sufletului
să se umple de lumină,
alungă-mi slăbiciunile,
redă-mi
dragostea şi certitudinea,
scapă-mă de îndoieli,
precum şi de noianul
de umbre
ce traversează hăul
pe un fir de păianjen,
menit a se rupe
şi nu pentru a dura.
Amin!

P.

Rugă

Ajută-mă Doamne
să nu mă simt
izgonit din viață
ca-n vremuri să fiu
pentru a nădăjdui

Ajută sufletului
să se umple de lumină
alungă-mi slăbiciunile
redă-mi
dragostea și certitudinea
scapă-mă de îndoieli
precum și de vârtejul
de umbre
care traversează hăul
pe un fir de păianjen
menit a se rupe
nu ca să alunece.
Amin.

DISPUTA

Pe o frunză de brustur
sub privirea zâmbitoare
a Toamnei
un greier mâniat
şi-un melc nebun
îşi dispută proprietatea…

INVOCAŢIE

Norii,
pulberea gândurilor mele,
zefirule tu destramă-mi-i
spre a-mi bucura
sufletul şi ochii
doar cu vederea
frunzelor fragede
şi a florilor abia ivite,
cu miresme discret aromate,
lin plutind
în livada-mi toată.

SĂRUTUL

Unui ram
de salcie pletoasă
mângâiat de reci adieri
primăvara capricioasă
dăruieşte
un sărut pe furiş
sub formă de fragedă frunzişoară

… Sub soarele de prier
salcia toată
freamătă.

PETALE

Pe boltă
stelele se sting,
în timp ce
pe pământ
florile pierd
stropii de rouă,
unul câte unul
strălucind încă o dată
în soarele dimineţii.

***

… O petală de măr,
atinsă de un puf de păpădie,
vrând să imite un fluture galben,
cade în tină.

***

După ezitări şi zbucium
alene se plimbă poetul,
în livada înflorită,
promiţându-şi
să nu-şi mai tulbure
inima
cu slova şi clipa,
ci să îndure
fără crâcnire
ursita.

MALURI

Privesc neputincios
cum primăvara
trece-n vară…

După o scurtă ploaie,
ceaţa se risipeşte.
Peste merii în floare,
lumina se revarsă
triumfătoare
în puzderii de stropi de ploaie.

***

Sub gardul de nuiele,
tumultoasa apă a pârâului
desparte năvalnicul dor
de reîntâlnire
a celor două maluri.

În zare,
nori imenşi coboară,
stâncile învăluindu-le,
spre a le răpi.

Dar neclintită-i stânca,
şi mai strălucitoare-i în soare,
după ce negurile trec.

Se-aşterne noaptea…
Pe solul pădurii
stelele se lasă lin.
— Să păşesc atent
pentru a nu le strivi!

VÂRTEJ

Ca într-o cuşcă
mă zbat în aste-vremuri…

să urlu –
ar fi animalic,

să plâng –
ar fi prea jalnic,

să tac – laş ar fi,
laş aş fi…

Aleg să nu fac nimic:
eu – animalicul
jalnic
laş.

PURPURĂ

Un câmp de maci
oglindit pe bolta albastră…

*

Curând,
nori cumulus geloşi
alunecă grăbiţi
spre roşul câmp al bolţii.

Mai târziu,
în locul macilor
bolţii de azur,
nori sângerii
plutesc alene,
în timp ce pe pământ
cosaşul taie
ultimii maci
din poiana de purpură
a codrului de mesteceni.

POVARA

Trecură ploi şi vânturi…

*

Pe fagul singuratic,
din poiana-ndepărtată –
o frunză solitară
printre golaşe ramuri.

*

Când primul fulg de nea
sosi în palma frunzei,
fiindu-i grea povara,
căzu cu fulgul în braţe
de ramuri mângâiată.

*

O rază aurie
zărind chircita frunză,
în care fulgul sta ascuns,
veni să o dezmierde.

Neaua înfiorată,
în căuşul frunzei gazdă,
se prefăcu în apă,
alunecând în iarba
în care frunza poposise.

*

Sosi din nou
rafala cea de gheaţă
ca frunza să o salte
spre a o purta în van
printre golaşe ramuri
de arbori adormiţi.

O ZI ŞI O NOAPTE

Zărind un mac
în lanul de grâu verde –
fata care mă însoţeşte
îşi pleacă fruntea sub povara remuşcării…

Îngândurat, trecând
pe lângă un fag bătrân,
zării pecetea ,
cu toate astea, printre ramuri
o mierlă-şi face cuibul.
Jos, în iarbă, o buburuză doarme
pe o petală de margaretă:
bondarule, taci!

*

Se înserează…
Pe marginea potecii, tufe de măceş
cu ghimpii înrouraţi.
Atâta grabă pe roua asta:
nu vrea să mai întârzie
în lumea aceasta frământată,
grăbită fiind să plece
înainte de a se tulbura.

*

Se face noapte. Văzând un licurici,
şoptii: — Priveşte-l!
… Dar, vai, sunt singur!
— Noi doi ne asemănăm, licuriciule,
numai că

în timp ce tu luminezi de atâta pasiune,
eu încet mă-ntunec.

Târziu în noapte,
în drumul meu spre casă,
luna plină îmi trimite o însoţitoare:
umbra mea pe-o apă curgătoare.
— Nu mai sunt singur!
Ajuns acasă, mă culc într-un târziu.
Dar iată că la uşă bate cineva; mă grăbesc ca să-i răspund:
— Nu-i nimeni acasă, nu-i nimeni!...
(Ştiu: la uşa mea e Bătrâneţea…).

ADEVĂRUL (?)

Cătă minciună
în lumea asta
viciată:
minciună
adevăr…
minciună
minciună
adevăr minciună –
ca foile de ceapă
se succed
foi putrede
urât mirositoare;
minciună minciună –
asta ne e viaţa…

VIS

Apă de izvor să fiu aş vrea,
spre a mă vărsa în râu.

Ca râu, visez în fluviu s-ajung,
iar de aici, în mare.

Din mare, să mă ridic tânjesc,
de un nor sprinţar îndrăgostit.

Mai apoi, dezamăgit,
visez să îmbrăţişez din nou, ca ploaie,
izvorul sclipitor şi rece.

În timp ce alunec pe sub brazi
privesc un nor,
ce tocmai se destramă,
visând în locul meu,
topindu-se apoi încet
în albastrul de lângă soare.

ANII

Adun săptămânile,
lunile, anii –
ca în copilărie
cutiile
goale
de chibrituri…
Anii cerului
egali sunt
cu anii pământului.

… liniştiţi
şi fără griji –
anii mortului.

BIET TRUP

Biet trup sleit
nu de mult
asaltat
de plăceri
de pofte
uri şi lăcomii
frici
griji
şi gelozii
– amăgiri
au fost toate…

Şi acum
bătrâneţea
boala amărăciunea.

DINCOLO DE CUVINTE

Cea mai
frumoasă
limbă

este cea nevorbită
aflată dincolo de cuvinte,

aşa cum cea mai frumoasă faptă
este
cea nesăvârşită…

şi cea mai
măreaţă
schimbare

este aceea
care nu este
intenţionată.

DOAR O CLIPĂ ÎNCĂ…

Trecutul meu
al nostru
pe care nici Dumnezeu
nu-l mai poate modifica
mă apasă
mă umbreşte
determinându-mă să-mi făuresc
un viitor mai onorabil
compensator a ceea ce a fost
s-au n-a fost să fie
ori n-am vrut eu să fie
în marea mea grabă
de a TRĂI
de a savura clipele
zilele…

Dar prezentul
mă sufocă
caut o gură de aer
să mai pot supravieţui măcar
o clipă
un minut
cu privirea aţintită
spre o frunză încremenită
gata să cadă.

EFEMERĂ

(Tatei)

— Ca o picătură
de rouă
anii mei s-au dus…

Şi-acum –
slăbit şi tremurând,
va trebui să plec şi eu…

În spatele a tot –
zădărnicia şi neantul.

(Sovata, 11 febr. 2004)

DOISPREZECE…

A.
şi B.
au făcut
11 copii.
În final,
B. însuşi
a devenit
un copil –
al doisprezecelea!

FLORI

O, flori artificiale
frumoase ca cele vii
dar permanente!
Voi îmi stârniţi
o senzaţie identică
cu vederea unei pietre
şi nicidecum sentimentul
de efemeră prospeţime
răspândită de un fraged ghiocel
având ca guler
o frunză uscată de fag.

JOC SUPREM

Aş vrea
ca între sufletul tău
şi al meu
să unduiască
o veşnică
mare albastră
peste care
să danseze
lin
adierile cerurilor
senine.

DEVENIRE

Nu-i clipa prezentă
ca aceea care a fost
nu-i omul de faţă
cu cel ce era…

Totul se schimbă
schimbare e totul –
aşa e posibil viitorul.

Să ne bucurăm –
aşa se naşte speranţa.

ÎNTREBARE

Oare
soarele întoarce
frunza
către sine
ori frunza
se întoarce
către soare
… sau totul
se petrece
doar în mintea noastră?

STRĂDANII

Pe strâmta
cărare
încerc
în fiecare zi
să părăsesc
valea îngustă
năzuind
să urc
pe culmi
pentru
a descoperi
nemărginite
zări.

PRINTRE LACURI

A început
ca un sfârşit

într-o noapte
printre lacuri

ca o poezie
a-nceput

cu acea
mută şi neînţeleasă

muzică
a cuvintelor

nerostite
sugerate doar

prin mângâieri
şi îmbrăţişări

rămase
fără continuare

în noaptea aceea
…acolo –
printre lacuri.

ROUA

În bătaia
razelor de soare

privesc picătura
de rouă:

strălucește
mirific
irizat
– apoi dispare…

pleacă la
întâlnirea
cu marea.

PRIETENII

Tot ce văd, aud şi simt,
încerc a le transforma-n cuvinte
sau, de multe ori, în tăceri.

Aşa încât, cel mai adesea
eu rămân cu ce-am făurit:
cu slovele şi tăcerea.

Cine oare îmi vede, îmi ştie
şi îmi ascultă tăcerile?

… Clipele trec pripite, alunecând în trecut.
Un singuratic sunt, deprins cu amarul,
un vajnic păstrător al durerilor vieţii.

La orizont mijesc şapte decenii strivitoare de vise.
Îmi întorc privirea, doar pentru o clipă,
apoi cu ochii ţintă-n zare
mă-ndrept la întâlnirea cu mirajul
celor şapte zâne necruţătoare.

Mă voi apropia-n curând de codri,
cu imensa bucurie-n suflet
de a-mi revedea şi a-mi îmbrăţişa arborii –
singurii mei prieteni, mereu verticali,
acum cu umbra lor atât de rară încă,
aceşti prieteni pe care-i găsesc întotdeauna acasă,
aşteptându-mă în tăcere,
cel mult cu frunzele fremătând:
de bucurie sau îngrijorare.

84

Prietenii

Tot ce văd, aud și simt,
încerc a le transforma-n cuvinte
sau, de multe ori, în tăceri.

Așa încât, cel mai adesea
eu rămân cu ce am făurit;
cu slovele și tăcerea.

Cine oare îmi vede, îmi știe
și îmi ascultă tăcerea?

... Clipele trec pripite, alunecând în trecut,
un singuratic sunt, deprins cu amarul,
un tainic păstrător al durerilor vechi.

La orizont mijesc șapte decenii
străjuitoare de vise.
Îmi întorc privirea, doar pentru o clipă,
apoi cu ochii țintă-n zare
mă-ndrept la întâlnirea cu mirajul
celor șapte zâne necruțătoare.
Mă voi apropia-n curând de codri,
cu imensă bucurie-n suflet
de a-mi revedea și a-mi îmbrățișa arborii,
singurii mei prieteni, mereu verticali;
acum cu umbra lor atât de rară încă —
acești prieteni pe care-i găsesc întotdeauna acasă,
așteptându-mă în tăcere,
cel mult cu frunzele frământând —
de bucurie sau de îngrijorare.

GER TÂRZIU

Natura-i trezită,
pâraie şi flori,
piscuri,
fluturi şi albine,
păsările toate
vesele zburătăcesc
printre arborii-nverziţi.

Deşi e primăvară,
viaţa mea nu mai înfloreşte prin cuvânt,
căci gerul târziu a nimicit totul…

Bucura-mă-voi,
fie doar pentru slabele pâlpâiri
ale slovelor mele,
ivite spre a lumina şi încălzi –
precum o timidă rază de soare
furişată printre nori şi neguri –
un suflet neştiut.

EFEMER

Înmiresmate zile
de însorit april
pe poteca din pădure.

Singur mă plimb
bucurându-mă de rouă,
de ploaie şi de nori,
de cântecul jucăuşelor valuri
ce fac desăvârşite
pietrele rotunde.

Un bob de rouă,
pe a teiului frunză nouă,
mă farmecă
doar pentru o clipă,
căci bobul zâmbeşte şi piere,
în timp ce frageda frunză
se leagănă strălucitoare.

TRECEREA

În viaţă
fiecare clipă
e unică

fiind
în acelaşi timp
prima şi ultima

orele ne macină
clipa
ne ucide

Chiar dacă
pieirea ne prevesteşte
un imens viitor
ea
moartea
ar trebui să ne ajute
să luăm timpul în serios
aducându-ne mereu aminte
că sfârşitul începe
chiar din prima clipă

Un dus
fără întors
se conturează
în fiecare zi
care trece
apropiindu-ne...

UNDEVA...

Undeva
(unde oare?)
o făptură
veghează
asupra inimii
şi sorţii fiecăruia
acordând răsplată
acum şi apoi
într-o altă lume:
nevăzută, neştiută.

SOMN

Copleşit de nelinişti
un somn,
şi-un dor de somn,
mă mistuie-ncontinuu,
în acest adânc de codru
atât de bântuit de fiare.

Treaz sunt, oare,
sau adormit?

... Treaz sunt totuşi,
căci în plină toamnă,
umblu şi mă pierd
în codrul desfrunzit,
însoţit doar de foşnetul
multor temeri,
aidoma freamătului
frunzelor uscate
răvăşite de paşii mei
îndreptându-se spre nicăieri,
în timp ce
cu acest maldăr de cuvinte,
încerc să desenez
umbra lungă a zilelor
tot mai scurte.

FÂNTÂNA PĂRĂSITĂ

Lângă fântâna părăsită,
la care vin copiii s-arunce cu piatra –
o tufă de măceș
cu un boboc de trandafir singuratic.

Fiindcă am vrut în viață
să culeg buchete multe-multe
de trandafiri sălbatici,
rănit an fost tot timpul.

… Nu te voi rupe, bobocule de trandafir.
E primăvară: plină-i lumea de amăgiri
și florile de miresme.

Oricum, eu rămân bunul tău prieten,
bobocule de floare temătoare,
chiar dacă tu
mă primești mai înspinat
decât un arici, de-acolo,
de sub ghizdul putrezit
al fântânii părăginite.
Poți sta liniștit, trandafirașule,
căci eu de-acum
te voi vedea doar cu inima.

TREPTE

La început
am iubit un om
apoi –
tot mai mulţi
până am ajuns
să-i iubesc pe toţi.
Nu a fost de-ajuns:
am iubit atunci
firul de iarbă
apoi pajiştea înflorită
şi susurul izvorului
… nu mi-au fost de-ajuns:
am iubit
cu ardoare
cerul
ursul
vulturul şi ciocârlia
şi pe şoim l-am iubit
… n-a fost de-ajuns:
am iubit apoi
mesteacănul
ulmul
fagul
şi molidul
vântul, ploaia, soarele
şi, în sfârşit –
pe Dumnezeu…

UMBRE EFEMERE

Motto: — Nu are rost să vă lamentaţi.
Ci minunaţi-vă de legea efemerului şi învăţaţi din ea
despre deşertăciunea vieţii omeneşti
(Înţelepciunea indiană).

Întristătoarea fragilitate a tot ce este viu,
a tot ce e menit să nu mai fie.

Viaţa?
— Ca spuma apei, ca roua.
Prezentul este putred, viitorul e nesigur.

Nimic mai de râs –
sau plâns? – ca visul
în care-ţi istoveşti în van puterea.

Căci sortite-s toate risipirii,
ca frunzele toamnei în vânt…

Singur fiind,
fără să-mi fi statornicit o lege a tăcerii,
tac…

DARUL

Ninge cu fulgi mari,
la fel ca-n copilărie…

O punte imensă, albă,
se-aşterne între trecut-prezentul meu.

Alunec
spre anii de altădată,
când pe sănii din lemn,
când pe patine din strujeni de porumb,
ori pe schiuri din doage
cu miros de prune fermentate –
rostogolindu-mă peste decenii, plin de omăt,
tot mai iute,
şi mai iute,
cu obrajii îmbujoraţi
de şfichiul aerului rece,
proaspăt şi pur,
cu aceeaşi aromă de nea,
precum odinioară.

REMEDIU

Din singurătăţile-mi asumate,
sosite adeseori cu alaiuri de mâhniri,
storc stropi dulci-amărui
de tristeţi otrăvitoare,
picuri care în loc să mă ucidă,
mă înzdrăvenesc încet…

Mă descătuşez de trecut,
şi de viitor,
pentru a rămâne doar cu prezentul –
liber şi bogat.

SINGURĂTĂŢI SILVESTRE

Primăvara,
îmi place natura renăscândă,
aversa năpustindu-se
asupra grăbitei ape a pârâului,
mirosul de iarbă,
aroma de ploaie,
lumina lunii,
cărarea cu flori,
pământul reavăn…

Vara toată
mă-ncânt cu florile parfumate, multicolore,
ale poienilor.
Rătăcesc prin codri,
pe sub ramurile unduitoare ale arborilor,
în murmurul blând al vântului,
privind curgerea
uşoară şi lină
a norilor.

Coboară apoi toamna
cu alaiurile sale nebuneşti…
Atunci nu mă mai satur
de tânguitoarele cântece de greieri,
de ferigi uscate, strivite de vijelii,
de frunze cu zgomotul tot mai metalic
în bătaia vântului.

Iarna,
îmi place omătul troienind,

dispărând apoi
în Marele Tot,
de unde s-a şi ivit –
pădurea albind
sub povara zăpezii,
cu gerul năprasnic
schimbând apa pârâului în sloiuri.

… În orice anotimp
mă-ncânt cu sihastrele peisaje silvestre,
săturându-mi ochii şi sufletul cu ale ei privelişti,
nimeni neputând deocamdată
să mă împiedice a mă bucura de ele.

Prieteni?...
— Nu am decât cartea, florile poienilor,
apa pâraielor, şi luna-n veşnica-i schimbare.
De-acum, fiinţa mea e un nor plutitor.
Nădejdea mea: frumuseţea anotimpurilor.

Ca inima-mi să mi-o alin,
rămân cu munţii şi pădurile,
înconjurat de mult alb,
pustiindu-mă de lume tot mai mult.

Singura-mi lumină –
clipele de încântare
în singurătăţile silvestre.

PRIETENUL

Am întâlnit un bătrân atât de singur,
retras în chilia-i sihastră,
încât unicu-i tovarăş
care a cutezat să-l însoţească
e un păianjen,
mic şi iscusit,
care închiriindu-i urechea stângă
a împletit aici o plasă
în care prinde câte-o adiere,
ori câte-un gând,
venit de-afară,
ori de dinăuntru –
pe care mai apoi
cei doi amici,
la lumina unei lumânări fumegânde
le disecă în fiecare seară,
savurându-le al lor miez
întotdeauna delicios.

NUFERI MOV

Din mâlul sufletului meu
răsar ciudaţii nuferi mov
spre care zboară negri fluturi
iviţi mereu la aceeaşi oră,
din aceeaşi direcţie,
cu fâlfâiri încete, grele –
asemenea oftatului septuagenarului
cu umbra reflectată în lac,
c-un strop de lacrimă
ivită într-un colţ de ochi,
grăbită să alunece pe acelaşi nufăr
pe care fluturii stau încremeniţi.

*

… Amurg de zi şi de sezon.
O rază de lumină
se lasă tremurândă
pe frunza unui paltin
căreia
prea grea fiindu-i povara,
se desprinde şi cade
alungând fluturii
leneşi, mari şi negri,
spre alte zări
cu nuferi mov.

IUBITA DE PE MAL

Privesc nebuna bucurie a apei
dăruindu-se cascadei,
în timp ce iubita
se teme să se arunce
în a dragostei vârtej.

Prăvălindu-se,
apa îi strigă:
— Şi tu, şi tu…
Ea însă tace, vădit înfricoşată.
— Dăruieşte-te şi vei fi fericită,
îi strigă apa aruncându-se în gol.

*

Iubita de pe mal
îmi spune că ea vrea
să curgă liniştită,
ţinta ei e marea,
fără căderi risipitoare,
zdrobiri de stânci –
fericirea aceasta
fiindu-i străină şi istovitoare.

… Ea curge liniştită,
nedăruită vărsării verticale
prin care şi-ar fi putut
oxigena atomii saturaţi.

CVARTET ÎN SOL MINOR

Toamnă blândă, aurie
cu bolta de azur
sub care rătăcesc
tot mai puţine păsări…

Într-o noapte de brumar
veni iarna pe furiş,
izgonind duioasa Toamnă
în hăul fără fund.

Ninge…
apoi un năprasnic vifor
înfloreşte arborii pădurii
înveşmântându-i în alb.

După o vreme,
prin codrul de omăt
trecu ca din întâmplare
o caldă adiere
lăsând în urmă
şuiere de ape
tril de păsări şi flori multicolore
pe arbori şi pe sol.
De-atunci, nimeni nu ştie
unde-a dispărut făurarul
cu atâta alb veşmânt.

Dogoarea
tot mai mare
se prăbuşi geloasă

asupra covoarelor de flori.
Petalele căzură
înălbind din nou
verdele fragedei ierbi.
Din poiana sihastră
neîntrerupt răsună
zvon de greieri nevăzuţi
în timp ce din pădurea-nverzită
triluri de nevăzute păsări se-aud,
laolaltă cu pasărea
ce-şi strigă al ei nume
necontenit.

SOLII

Trandafirii albi –
vestitorii imensului,
necontenitului şi copleşitorului
dor al meu către tine…

Nouă lacrimi mari
căzute în sus
dintr-un oftat
exilat jos…
nouă soli
tăcuţi,
puri
şi uimiţi,
în casa-n care
ei ne visează
precum eram aievea
odinioară.

AROMA

În codrul cu teii înfloriţi,
nori zumzăitori de albine
şi-un cuc nevăzut
strigându-şi numele…

Degeaba,
căci nimeni
nu dă aroma ademenitoare
a teilor în floare
pentru un cuc
năuc
sătul de singurătate.

RUGĂ PENTRU ALB

În codri mei cei dragi
s-a-ntins rugina.

În aşteptarea albului veşmânt
ramurile arborilor
tremură sfioase,
şoptindu-mi că… le e frig.
— Albule,
omătule,
vino de le-acoperă!

BOLŢI DE ANIN

Albi clopoţei,
tainice izbucniri ale vieţii,
imaculaţi
şi-atât de fragezi,
cu clinchet de piţigoi,
cinteze, auşei şi pănţăruşi,
iviţi printre frunzele veştede
de-acum un an,
vestesc ochilor, auzului, nărilor,
bucuria triumfului
asupra alb-negrului încremenit.

Culori nesfârşite, învăluitoare,
pline de seve şi catifea,
topesc negrul în alb,
plămădind aluatul
pentru muguri de flori
şi frunze presărate cu rouă,
în şuier de ape cristaline,
năvălind impetuoase
pe sub bolţi de anin
cu umbra tot mai deasă.

ÎNVĂŢĂTURA

Ştiu de la natură
că nu e bine să ai
creştetul prea sus,
întrucât aici
norii şi furtunile neliniştilor
te vor cuprinde adesea.

Am admirat,
şi invidiat,
dintotdeauna,
liniştea ierbii,
chiar dacă aici
cohorte de gângănii
şi târâtoare bizare
foiesc neîncetat,
într-o forfotă neauzită
şi mult prea rar văzută.

Chiar dacă
de toată lumea-i călcată –
zorii fiecărei zile
aduc firelor de iarbă
noian de stropi de rouă
în care se va oglindi universul.

FRUNZE

Căzutele frunze
cu dâre de viaţă încă-n ele,
tu, veveriţo,
nu le tulbura călcându-le –
sari peste fiecare, ocoleşte-le,
căci ele mai trăiesc,
păstrând încă în nervurile limbului
fiori de viaţă,
iar în peţiolul uscat,
un rest de căldură
rămasă după desprinderea
de ramura golaşă acum.
— Nu le călca, căci ele simt,
şi le doare,
mai bine sari peste fiecare,
fără grabă,
neuitând că vara toată
te acceptară şi ele,
adăpostindu-te.

POARTA

La porţile noii zile,
doar zorile sunt noi –
poarta fiind cea veche.

Mă ridic în vârful picioarelor,
curios fiind
de ceea ce e dincolo,
dar tot ce văd
sunt vălătuci de ceaţă deasă
plutind greoi,
ori rostogolindu-se
învăluind totul în mister.

CERŞETOR

La lumina lunii –
sărman bătrân
cerşetor de niscaiva timp:
un an,
o lună,
o zi,
o oră,
o clipă…

Pe uliţa pustie,
o frunză brumată
chircită
pe care vântul o poartă
încolo
şi-ncoace.

Dangăt de clopot…

COMPROMIS

— Ajutor,
mi-au furat viaţa,
zilele cu ale lor progenituri:
clipele, orele!...

— Daţi-mi înapoi,
răpitorilor,
măcar o zi,
o oră,
o clipă de amăgiri şi nestatornicii
pentru a vă putea ierta,
dar niciodată uita –
hoţilor!

MIERŢA

Pe mierţa tatei –
un fluture galben
cu puncte albastre pe aripi.
(Să fie oare
aceste puncte
clipele
traiului său efemer?).

*

Zuruitul grăunţelor vărsate
din mierţa de stejar multisecular
în albia de tinichea…

*

… Din toate au mai rămas
doar mierţa îmbătrânită
(acum ghiveci pentru glicine)
şi zornăitul boabelor de porumb
curgând în albia de tinichea...

CUPRINS

NORD 9
REVELAŢIE 11
PRINOS 12
BESTIAR ANAPODA 14
E TÂRZIU... 16
STĂRI 18
LUMINAŢIE 20
PÂNĂ CÂND... 22
POEM MINOR 24
DOR ULTIM 26
VISEAZĂ CODRUL 27
NUANŢE 30
UN MELC ÎN PLOAIE 31
NEODIHNĂ 35
RECVIEM 36
HEI, CÂND?... 38
IDILĂ PE O TEMĂ DATĂ 39
MISTUIRI 42
NUFERI DE PIATRĂ 43
SEMNE DE TIMP I (NORI DE FURTUNĂ) 46
SEMNE DE TIMP II (ZÂMBETUL SOARELUI) 48
CUVINTE REFULATE 50
TRECERE 52
(HAIKU-URI) 53
CUTREMURATA FRUNZĂ 55
CUVINTELE ÎNSTRĂINĂRII 57
INCENDIARE FRUNZE 58
ZĂDĂRNICIE 60
PLOUA ÎN VIS 61
TRANDAFIRUL ÎNGHEŢAT 64
IEŞIREA DIN TEMPLU 66
FRIG 67
CHIPUL 68
NINGE 69
POVESTE 70
PÂLPÂIRI 71

CUIBUL 72
VERTICALE 74
SE PARE 76
FIINDCĂ 77
DARURI 78
OASPETELE 79
CHILIA 80
DEŞI 81
OPAL 82
ASEMĂNARE 84
ZEFIR 85
ADESEORI 86
CĂMARA 88
PE O FRUNZĂ 89
FULGUL 90
CALUL ALB 92
[A FEHÉR LÓ, ... 94
URCUŞUL 95
PREZENTUL 96
LIVADA 98
ALBASTRU 100
REÎNTOARCERI 102
PAŞII ZEFIRULUI 106
ABSENŢA 108
CALIGRAFII 110
RUGĂ 112
DISPUTA 114
INVOCAŢIE 116
SĂRUTUL 117
PETALE 118
MALURI 119
VÂRTEJ 121
PURPURĂ 122
POVARA 123
O ZI ŞI O NOAPTE 125
ADEVĂRUL (?) 128
VIS 129
ANII 130
BIET TRUP 131

DINCOLO DE CUVINTE 132
DOAR O CLIPĂ ÎNCĂ 133
EFEMERĂ 134
DOISPREZECE… 136
FLORI 137
JOC SUPREM 138
DEVENIRE 139
ÎNTREBARE 140
STRĂDANII 141
PRINTRE LACURI 142
ROUA 143
PRIETENII 144
GER TÂRZIU 146
EFEMER 147
TRECEREA 148
UNDEVA… 150
SOMN 151
FÂNTÂNA PĂRĂSITĂ 152
TREPTE 154
UMBRE EFEMERE 155
DARUL 156
REMEDIU 158
SINGURĂTĂŢI SILVESTRE 159
PRIETENUL 161
NUFERI MOV 162
IUBITA DE PE MAL 163
CVARTET ÎN SOL MINOR 164
SOLII 166
AROMA 167
RUGĂ PENTRU ALB 168
BOLŢI DE ANIN 170
ÎNVĂŢĂTURA 171
FRUNZE 172
POARTA 173
CERŞETOR 174
COMPROMIS 175
MIERŢA 176

… La finele ticluirii acestor poeme, l-am rugat pe J.G. (poet), transmițându-i manuscrisul, să-mi sugereze, dacă va găsi de cuviință, modificări, adăugiri, privitoare la aceste „brodiri lirice” ale mele; acesta mi-a trimis următorul text:

„Să ne închipuim o zi de iarnă; mai întâi poate a plouat, apoi vremea s-a răcit, a bătut vântul înghețând plaiul. În continuare, a nins liniștit cu fulgi mari, plutitori. Rezultatul, asemenea cumva acestor poeme, se vede dimineața pe fereastră printr-un peisaj unitar în care toate acestea s-au integrat; ori, ca să zic așa – pentru a inspira aerul tare al acestei priveliști, singura condiție e ca ea să rămână cât mai neatinsă.”

Rândurile sale m-au… atins!

(M.B.)

Editura NAPOCA STAR
ISBN 978-606-690-888-7